

АНТОЛОГИЯ „ИЗДАТЕЛ“

ПЕНЧО СЛАВЕЙКОВ

(1866 – 1912)

Създателят на "Сън за щастие", "На острова на блажените", "Епически песни", "Кървава песен" и др. е роден в Трявна. Следва в Германия. Участва в създаването на литературния кръг около списание "Мисъл" и благодарение на неговата прозорлива интуиция е открит изключителният талант на Яворов. Чрез своите нови идеи и висок естетически критерий прокарва нови пътища в развитието на българската литература.

БАЩА МИ В МЕН

Погребаха го там, де мъртвите погребват,
там, дето всякой гроб е знак на мъртвина,
железни обръчи-огради де обсебват
надгробни камъни все с мъртви имена.

След земния живот в земята той почива –
не той: почива му там тленний прах един!
Че живия му дух и мисълта му жива –
живеят в мене те, в мен, неговия син.

Не само в онова което ази правя,
не само в думите, не само в мисълта –
пред погледа ми той се винаги възправя
с усмивка бодряща и тиха на уста.

И сещам в моята аз неговата воля
и неговата мош во всякой мой удар...
И чувам: "Победи световната неволя –
и на беди бъди в живота господар!"

Какъвто бях, бъди! И с божи меч в душата,
на висша истина глашатай и пророк,
издигнеш ли ръка, дигни я в злоба свята,
изпълнен от любов и в любовта жесток.

"Достоен ти бъди за мен!" О, аз достоен
ще бъда – и съм бил – за своя жив баща
и словото у мен било е зов все боен,
в световни суети не зов на суета.

При твоято слово аз и своето прибавих,
дела приумножих при твоите дела:
и съд на бъднето да чакам се изправих
с теб две со подвizi увѣнчани чела.

С възторг на истина в душата просветлена,
към нея само аз в живота се стремих, –
като тополата на възбог извисена
пред слънцето, пред теб, връщещ
привождам тих.

И чувствувам с крило как божи дъх ме гали –
и чувствувам, че ти доволен си от мен...
Че на живота аз свещените скрижали
понесох – не да ги захвърля пак смутен.

Душата ми с завет ти за живот огрея
и в път благослови со бащин благослов:
и както в мене ти, ази в теб –
за подвига свещен на земната любов.